Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2018. gada 13. decembrī*

Eiropas Savienības preču zīme – Atcelšanas process – Starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību – Grafiska preču zīme "C=commodore" – Pieteikums par starptautiskas reģistrācijas seku atzīšanu par spēkā neesošām – Regulas (EK) Nr. 207/2009 158. panta 2. punkts (tagad Regulas (ES) 2017/1001 198. panta 2. punkts) – Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkts (tagad Regulas 2017/1001 58. panta 1. punkta a) apakšpunkts) – Noteiktu preču un pakalpojumu, uz kurām attiecas starptautiska reģistrācija, faktiskas izmantošanas neesamība – Atbilstīgu neizmantošanas iemeslu esamība

Lietā T-672/16,

C=Holdings BV, Oldenzāla [*Oldenzaal*] (Nīderlande), ko sākotnēji pārstāvēja *P. Maeyaert* un *K. Neefs*, vēlāk – *P. Maeyaert* un *J. Muyldermans*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*), ko pārstāv *D. Gája*, pārstāvis,

atbildētājs,

otrs procesa *EUIPO* Apelācijas padomē dalībnieks –

Trademarkers NV, Antverpene (Beļģija),

par prasību, kas celta par *EUIPO* Apelācijas ceturtās padomes 2016. gada 13. jūlija lēmumu lietā R 2585/2015-4 attiecībā uz atcelšanas procesu starp *Trademarkers* un *C=Holdings*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja V. Tomljenoviča [*V. Tomljenović*], tiesneši A. Markulli [*A. Marcoulli*] un A. Kornezovs [*A. Kornezov*] (referents),

sekretārs: I. Dragans [*I. Dragan*], administrators,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 21. septembrī,

ņemot vērā atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 23. decembrī,

pēc 2018. gada 4. maija tiesas sēdes

* Tiesvedības valoda – angļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 2006. gada 26. aprīlī *Commodore International BV*, kura ir prasītājas – *C=Holdings BV* – tiesību priekštece, Pasaules Intelektuālā īpašuma organizācijas (*WIPO*) Starptautiskajā birojā ieguva starptautisko reģistrāciju Nr. 907082, kas tostarp ir attiecināta uz Eiropas Savienību (turpmāk tekstā – “starptautiskā reģistrācija”).

2 Preču zīme, kurai tika piešķirta starptautiskā reģistrācija, ir šāds grafisks apzīmējums:



3 Starptautiskā reģistrācija attiecas uz noteiktām precēm vai pakalpojumiem, kas ietilpst 9., 25., 38. un 41. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām.

4 Starptautiskā reģistrācija Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojā (*EUIPO*) tika saņemta 2006. gada 21. decembrī, tā tika publicēta 2006. gada 25. decembra *Bulletin des marques communautaires* [Kopienas Preču Zīmju Biļetenā] Nr. 52/2006 un 2007. gada 25. oktobrī tai tika piešķirta tāda pati aizsardzība kā tā, kas tiek piešķirta Eiropas Savienības preču zīmei (2007. gada 29. oktobra *Bulletin des marques communautaires* Nr. 60/2007).

5 2014. gada 26. septembrī *Trademarkers NV* iesniedza *EUIPO* pieteikumu par starptautiskās reģistrācijas seku atzīšanu par spēkā neesošām saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, 158. panta 2. punktu (tagad Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.) 198. panta 2. punkts), lasot kopsakarā ar Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunktu (tagad Regulas 2017/1001 58. panta 1. punkta a) apakšpunkts).

6 *Trademarkers* lūdza atcelt prasītājas tiesības uz starptautisko reģistrāciju, pamatojoties uz tās kā Eiropas Savienības preču zīmes faktiskas izmantošanas nepārtrauktā piecu gadu laikposmā neesamību.

7 Lai gan ar 2015. gada 3. novembra lēmumu Anulēšanas nodaļa bija apmierinājusi pieteikumu par atcelšanu attiecībā uz visām precēm un pakalpojumiem, ko aptver starptautiskā reģistrācija, *EUIPO* Apelācijas ceturtā padome, uzskatot, ka prasītāja ir pierādījusi starptautiskās reģistrācijas faktisku izmantošanu nozīmīgajā laikposmā, proti, no 2009. gada 26. septembra līdz 2014. gada 25. septembrim, izmantojot to kā Eiropas Savienības preču zīmi attiecībā uz elektronisko spēļu programmām, kas tiek lietotas saistībā ar datoriem, televizoriem un monitoriem, un spēļu konsoļu programmatūru, kas ietilpst 9. klasē, ar 2016. gada 13. jūlija lēmumu lietā R 2585/2015-4 attiecībā uz atcelšanas procesu starp *Trademarkers* un *C=Holdings* (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) daļēji atcēla 2015. gada 3. novembra lēmumu.

8 Turpretim Apelācijas padome, tāpat kā Anulēšanas nodaļa, uzskatīja, ka prasītāja, pirmkārt, nav pierādījusi faktisku izmantošanu attiecībā uz citām precēm un pakalpojumiem un, otrkārt, ka izvirzītie neizmantošanas iemesli nevar tikt uzskatīti par pamatotiem iemesliem Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē. Līdz ar to Apelācijas padome atcēla 2015. gada 3. novembra

lēmumu attiecībā uz iepriekš 7. punktā minētajām precēm, attiecībā uz kurām starptautiskā reģistrācija paliek spēkā, noraidīja apelācijas sūdzību pārējā daļā un piesprieda katram lietas dalībniekam segt savus tiesāšanās izdevumus pašam.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 21. septembrī, prasītāja cēla šo prasību.

10 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl Apelācijas padome ir noraidījusi tās reģistrācijas pieteikumu, un nodot lietu atpakaļ Apelācijas padomei;

– piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

11 *EUIPO* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par strīda priekšmetu

12 Vispirms ir jānorāda, kā tas tieši izriet no prasības pieteikuma 15. un 46. punkta, ka tā nav vērsta pret apstrīdētā lēmuma daļu, ar kuru ir atzīta starptautiskās reģistrācijas kā Eiropas Savienības preču zīmes faktiska izmantošana attiecībā uz iepriekš 7. punktā norādītajām precēm, kuras ietilpst 9. klasē. Prasītāja neapstrīd arī apstrīdētā lēmuma 18.–26. punktu attiecībā uz to, ka atbilstoši tam, ko ir norādījusi Apelācijas padome, tā nav pierādījusi faktisku izmantošanu attiecībā uz, pirmkārt, pakalpojumiem un, otrkārt, citām precēm, kas nav tās, kuras ir minētas iepriekš 7. punktā (turpmāk tekstā – “attiecīgās preces un pakalpojumi”). Tādēļ tā vērš savu argumentāciju uz to, ka atbilstoši tās apgalvojumam pastāv pamatoti iemesli starptautiskās reģistrācijas kā Eiropas Savienības preču zīmes neizmantošanai attiecībā uz konkrētajām precēm un pakalpojumiem.

13 Atbildes rakstā *EUIPO* atbalsta šo strīda priekšmeta norobežošanu.

Par lietas būtību

14 Lai pamatotu savu prasību, prasītāja izvirza “tikai vienu pamatu”, kas attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 15. panta 1. un 2. punkta (tagad Regulas 2017/1001 18. panta 1. un 2. punkts) un Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu. Tāpat tā norāda uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. panta, kā arī Regulas Nr. 207/2009 75. un 76. panta (tagad Regulas 2017/1001 94. un 95. pants) pārkāpumu.

15 Vispirms ir jāizvērtē pamats, kas attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 15. panta 1. un 2. punkta un 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu.

16 Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 15. panta 1. punktu, “ja piecos gados pēc Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas tās īpašnieks nav sācis šo preču zīmi Savienībā patiesi [faktiski] izmantot saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz ko tā ir reģistrēta, vai ja tās izmantošana ir pārtraukta uz nepārtrauktu piecu gadu laikposmu, uz Eiropas Savienības preču zīmi attiecina šajā regulā paredzētās sankcijas, ja vien šai neizmantošanai nav pamatotu iemeslu”.

17 Atbilstoši šīs regulas 51. panta 1. punkta a) apakšpunktam “Eiropas Savienības preču zīmes īpašnieka tiesības paziņo par atceltām [..]: a) ja nepārtrauktā piecu gadu laikā preču zīme [Savienībā] nav patiesi [faktiski] izmantota saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, uz ko tā ir reģistrēta, un nav pamatotu iemeslu tās neizmantošanai [..]”.

18 No judikatūras izriet, ka par preču zīmes neizmantošanas “pamatotiem iemesliem” var tikt kvalificēti tikai šķēršļi, kuriem ir pietiekami tieša saistība ar preču zīmi, kuri tās izmantošanu padara par neiespējamu vai nesaprātīgu un kuri nav atkarīgi no šīs preču zīmes īpašnieka gribas. Tas, vai izmaiņas uzņēmuma stratēģijā, lai apietu attiecīgu šķērsli, minētās preču zīmes izmantošanu padarītu par nesaprātīgu, katrā gadījumā ir jāizvērtē atsevišķi (spriedumi, 2016. gada 17. marts, *Naazneen Investments*/ITSB, C-252/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:178, 96. punkts, un 2017. gada 29. jūnijs, *Martín Osete*/*EUIPO – Rey* (“AN IDEAL WIFE” u.c.), no T-427/16 līdz T-429/16, nav publicēts, EU:T:2017:455, 50. punkts; pēc analoģijas skat. arī spriedumu, 2007. gada 14. jūnijs, *Häupl*, C-246/05, EU:C:2007:340, 54. punkts).

19 Saistībā ar nesaprātīgas izmantošanas jēdzienu Tiesa precizē, ka, ja šķērslis ir tāds, kas pēc sava rakstura nopietni apdraud pienācīgu preču zīmes izmantošanu, no tās īpašnieka nevar tikt saprātīgi prasīts, lai tas, neraugoties uz visu, preču zīmi izmantotu. Tā, piemēram, no preču zīmes īpašnieka nevar tikt saprātīgi prasīts, lai tas tirgotu savas preces savu konkurentu pārdošanas punktos. Šādos gadījumos nešķiet saprātīgi prasīt preču zīmes īpašniekam grozīt savu komercdarbības stratēģiju, lai preču zīmes izmantošanu tomēr padarītu par iespējamu (spriedums, 2007. gada 14. jūnijs, *Häupl*, C-246/05, EU:C:2007:340, 53. punkts).

20 No judikatūras tāpat izriet, ka jēdziens “pamatoti iemesli” attiecas drīzāk uz apstākļiem, kas nav saistīti ar preču zīmes īpašnieku, nevis uz apstākļiem, kas ir saistīti ar tā komercdarbības grūtībām (skat. spriedumu, 2015. gada 18. marts, *Naazneen Investments*/ITSB (“SMART WATER”), T-250/13, nav publicēts, EU:T:2015:160, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).

21 Turklāt ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punktā un 57. panta 2. punktā (tagad attiecīgi Regulas 2017/1001 47. panta 2. punkts un 64. panta 2. punkts) ir tieši precizēts, ka attiecīgās preču zīmes īpašniekam ir jāiesniedz faktiskas izmantošanas pierādījumi vai ir jānorāda pamatoti neizmantošanas iemesli. Atbilstoši judikatūrai apstāklis, ka Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punktā atšķirībā no šīs regulas 42. panta 2. punkta un 57. panta 2. punkta nav precizēts, ka minētajam īpašniekam ir jāiesniedz faktiskas izmantošanas pierādījumi vai ir jānorāda pamatoti neizmantošanas iemesli, nevar tikt interpretēts tādējādi, ka Savienības likumdevējs būtu vēlējies atcelšanas procesā izslēgt šo ar pierādīšanas pienākumu saistīto principu. Turklāt precizējuma attiecībā uz pierādīšanas pienākumu neesamība Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punktā ir viegli izskaidrojama, ņemot vērā apstākli, ka šī 51. panta “Pamats atcelšanai” 1. punkta mērķis ir uzskaitīt preču zīmes tiesību atcelšanas pamatus, kam nav jāsniedz precizējumi attiecībā uz jautājumu par pierādīšanas pienākumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 26. septembris, *Centrotherm Systemtechnik*/ITSB un *centrotherm Clean Solutions*, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 55.–57. punkts). Tādējādi prasītājai bija jāiesniedz *EUIPO* pietiekami pierādījumi par to, ka pastāv pamatoti iemesli starptautiskās reģistrācijas kā Eiropas Savienības preču zīmes neizmantošanai.

22 Izskatāmajā lietā Apelācijas padome ir uzskatījusi, ka pierādījumi, ko prasītāja bija iesniegusi, nav pietiekami, lai pierādītu, ka pastāv pamatoti iemesli preču zīmes “C=commodore” neizmantošanai attiecībā uz konkrētajām precēm un pakalpojumiem. Šajā ziņā *EUIPO* norāda, ka daļa no faktiskajiem apstākļiem, ko prasītāja šajā ziņā bija norādījusi, nav pierādīti. Līdz ar to ir jāizklāsta faktiskie apstākļi, kas netiek apstrīdēti vai kas ir uzskatāmi par pierādītiem, pamatojoties uz lietā esošajiem materiāliem.

23 Pirmām kārtām, netiek apstrīdēts, ka prasītājas saimniecisko darbību veido preču zīmju licenču piešķiršana. Šajā ziņā nav strīda par to, ka prasītājai pašai nav ražošanas vai pētniecības resursu.

24 Otrām kārtām, no lietas materiāliem izriet, ka līdz 2011. gada 7. novembrim prasītāja pilnībā piederēja *Asiarim Corporation* (turpmāk tekstā – “*Asiarim*”) ar pēdējās minētās meitasuzņēmuma *Commodore Licensing BV* starpniecību. 2011. gada 7. novembrī visas daļas, kas veido prasītājas kapitālu, ar notariālu aktu tika nodotas divām fiziskām personām, kuras ir prasītājas pašreizējās īpašnieces (turpmāk tekstā – “īpašumtiesību nodošana”). Ir jākonstatē, ka, sākot no 2009. gada 26. septembra – nozīmīgā laikposma sākuma – līdz 2011. gada 7. novembrim – īpašumtiesību nodošanas datumam – prasītāja ir varējusi veikt savu saimniecisko darbību. Tādējādi attiecībā uz iepriekš 7. punktā uzskaitītajām precēm tā ir varējusi pierādīt starptautiskās reģistrācijas faktisku izmantošanu.

25 Trešām kārtām, sākot no īpašumtiesību nodošanas, prasītājai bija jāsastopas ar dažāda rakstura manipulāciju virkni, kuras ir veikusi it īpaši *Asiarim* nolūkā pieprasīt īpašumtiesības uz preču zīmēm “Commodore”.

26 Pirmkārt, no lietas materiāliem izriet, ka *Asiarim* ir iesniegusi vairākus nepatiesus paziņojumus Amerikas Savienoto Valstu iestādēm, kurās tā ir norādījusi sevi kā preču zīmju “Commodore” īpašnieci. 2011. gada 20. decembra un 2012. gada 5. un 16. janvāra veidlapās 8K, ko *Asiarim* iesniedza *Securities and Exchange Commission* (Biržas darījumu komisija, Amerikas Savienotās Valstis, turpmāk tekstā – “*SEC*”) (prasības pieteikuma 6.–8. pielikums), *Asiarim* tostarp norādīja, ka “*Commodore Asia Electronics* [*Ltd*] ir viena no sabiedrībām, kurām ir uzticēta preču zīmes licencēšana grupas ietvaros, kā tas ir *Commodore Licensing* [..] gadījumā Eiropā, un tā ir ieguvusi [prasītājas] licences kopš 2008. gada”, un ka “pēc grupas pārstrukturēšanas 2011. gada novembra sākumā *Commodore Brand IP* [*Ltd*] ir preču zīmes “Commodore” tirdzniecības nosaukumu un intelektuālā īpašuma tiesību īpašniece” (prasības pieteikuma 6. pielikums, 68. lpp.). 2012. gada 16. janvāra veidlapā 8K *Asiarim* tostarp norādīja, ka prasītāja “ir iesniegusi paziņojumu [..], lai pieprasītu īpašumtiesības un tiesības uz izmantošanu attiecībā uz preču zīmes “Commodore” tirdzniecības nosaukumu un attēlus”, uz ko *Asiarim* atbildēja, uzsverot, ka tā “stingri aizstāv savas īpašumtiesības uz preču zīmes “Commodore” tirdzniecības nosaukumu un attēliem”. Šajā ziņā *District Court of New York* (Ņujorkas apgabala tiesa, Ņujorka, Amerikas Savienotās Valstis) ar 2013. gada 16. decembra spriedumu piesprieda *Asiarim* grozīt tās paziņojumus, kas bija veikti *SEC*, kvalificēdama tos kā “nepatiesus un, visticamāk, veiktus ļaunā ticībā” (prasības pieteikuma 14. pielikums, 129. lpp.).

27 Turklāt ir jāatzīmē, ka šīs veidlapas 8K ir publiskotas un ir tieši pieejamas tiešsaistē, tā ka prasītājas faktiski vai potenciāli partneri varēja faktiski ar tām iepazīties.

28 Otrkārt, no lietas materiāliem izriet, ka *Asiarim* un tās meitasuzņēmumi vairākkārt ir sazinājušies ar prasītājas faktiskajiem vai potenciālajiem partneriem, stādoties priekšā kā preču zīmju “Commodore” likumīgie īpašnieki. Šādi *Asiarim* vairākas reizes ir vērsusies pie *Manomio LLC* – prasītājas licenciātes, tostarp 2012. gada 23. septembra elektroniskā pasta vēstulē norādot šādu informāciju:

“Nepavisam nav jebkāda strīda par [jautājumu], kam ir tiesības iekasēt maksājumus saistībā ar intelektuālā īpašuma tiesībām uz “Commodore”: *Asiarim* kā *Commodore Licensing* [..] īpašniecei līdz bankrotam 2011. gada 28. decembrī. Pēc 2012. gada 1. janvāra *Asiarim* ir nodevusi (vai atjaunojusi) Jūsu līgumu tieši ar *Commodore Brand IP* [..] Honkongā kā preču zīmes intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieci kopš 2011. gada 2. novembra [..]. Mēs sagaidām, ka Jūs apstiprināsiet savu pozīciju attiecībā pret *Commodore Brand IP* [..], kas ir intelektuālā īpašuma tiesību uz “Commodore” likumīgā īpašniece

un Jūsu līgumpartnere. Lūdzam veikt maksājumus atbilstoši mūsu lūgumā paredzētajiem noteikumiem un nosacījumiem [..]. Mēs atbrīvosim Jūs no atbildības par ikvienu prasījumu, ko šajā ziņā izvirzītu trešās personas."

29 Kā izriet no 2012. gada 26. aprīļa elektroniskā pasta vēstules, ko *Manomio* nosūtījusi prasītājai, – ņemot vērā šīs manipulācijas un tā kā nebija iespējams noteikt likumīgu īpašnieku, *Manomio* nolēma iesaldēt maksājumu samaksu prasītājai, sagaidot tiesas spriedumu par īpašumtiesībām uz šo reģistrāciju.

30 *Asiarim* vairākas reizes vērsās arī pie *Leveraged Marketing Corporation of America* (turpmāk tekstā – "*LMCA*"), kas ir sabiedrība, kura vēlējās iegūt pasaules mēroga ekskluzīvo licenci uz preču zīmēm "Commodore", apgalvojot, kā tas izriet no starp tām notikušās apmaiņas ar korespondenci un, it īpaši, no 2011. gada 19. decembra elektroniskā pasta vēstules, ka "*Commodore Licensing* [..] ir pilna apjoma licence, ko [prasītāja] ir piešķīrusi ekskluzīvi" (prasības pieteikuma 12. pielikuma 97. lpp.).

31 Savā 2013. gada 16. decembra spriedumā *District Court of New York* (Ņujorkas apgabala tiesa) *Asiarim* manipulācijas aprakstīja šādi:

"*Asiarim* izdarītais pārkāpums, kā tas izriet no tās acīmredzamajiem mēģinājumiem krāpšanas ceļā iegūt īpašumtiesības uz preču zīmi, bija tīšs pārkāpums. [..] Tiesa pilnībā apzinās, ka *Asiarim* ārkārtīgi nepieļaujamā rīcība ir gan jāsoda, gan arī no tās ir jāattur [..]. Vienlaikus fakts, ka [prasītāja] nevar precīzi noteikt savus zaudējumus, nenozīmē, ka tīšais pārkāpums un krāpšana, ko *Asiarim* ir īstenojusi divu gadu laikā, prasītājai nav kaitējuši. *Asiarim* rīcība neapšaubāmi ir radījusi būtisku finansiālu kaitējumu [prasītājai], kas pārsniedz no *Manomio* neiegūtos ienākumus."

32 Treškārt, no lietas materiāliem izriet, ka prasītājai bija jāsaskaras ar virkni strīdu, daži no kuriem ir bijuši ļaunprātīgi apgrūtinoši, kuri ir norisinājušies ilgā laikposmā, proti, no īpašumtiesību nodošanas 2011. gada 7. novembrī līdz 2015. gadam, tas ir, jau pēc nozīmīgā laikposma beigām. Tātad, pirmām kārtām, *Asiarim*, no vienas puses, cēla prasību par zaudējumu atlīdzību Amerikas Savienotajās Valstīs pret prasītājas īpašniekiem, pieprasot no tiem naudas summu 32 miljonu ASV dolāru (USD) apmērā (aptuveni 27 700 000 euro) kā zaudējumu atlīdzību sakarā ar preču zīmju "Commodore" apgalvoto prettiesisko iegūšanu, šim strīdam esot galīgi atrisinātam tikai 2015. gada 28. septembrī, un, no otras puses, iesniedza pieteikumu pagaidu noregulējuma tiesnesim *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande) par viņu līdzekļu apķīlāšanu. Otrām kārtām, cita sabiedrība – *Leadgate SA*, kas atbilstoši prasītājas sniegtajai informācijai ir saistīta ar *Asiarim* direktoru, arī cēla prasību pret prasītāju Amerikas Savienotajās Valstīs, pieprasot naudas summu 22 miljonu USD apmērā (aptuveni 19 000 000 euro) kā neatmaksātu parādu, kura nodrošinājums esot bijušas "Commodore" preču zīmes, kura tika galīgi noraidīta 2015. gada 18. maijā. Šī sabiedrība esot cēlusi arī citu prasību pret prasītāju *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa), lūdzot apķīlāt prasītājas preču zīmes pirms piespiedu izpildes. Taču tika noskaidrots, ka minētā sabiedrība, kas sākotnēji bija norādījusi, ka tā ir atbilstoši Šveices tiesībām reģistrēta sabiedrība, un pēc tam apgalvoja, ka uz to attiecas Urugvajas tiesības, kā to *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa) konstatēja savā 2014. gada 17. jūlija spriedumā, nekad nav pastāvējusi (prasības pieteikuma 16. pielikums, 155. lpp.). Trešām kārtām, prasītājai bija jāsāk tiesvedība Amerikas Savienotajās Valstīs pret *Asiarim*, kas atrodas Nevadā (ASV), lai aizstāvētu savas īpašumtiesības uz starptautisko reģistrāciju un saņemtu atlīdzību par tai nodarīto kaitējumu.

33 Ņemot vērā šos faktus, Apelācijas padome ir atzinusi, ka pastāvēja "grūtības", kas "varēja kavēt preču zīmes attīstību" (apstrīdētā lēmuma 29. punkts), uzskatīdama, ka pret prasītāju pielietotās "krāpnieciskās un iebiedēšanas procesuālās stratēģijas" varēja "neapšaubāmi radīt nopietnu šķērsli parastai uzņēmējdarbības gaitai" (apstrīdētā lēmuma 31. punkts).

34 Tātad no lietas materiāliem izriet, ka vairāku gadu laikā nozīmīgā laikposma būtiskās daļas ietvaros un pēc tā beigām prasītāja faktiski ir saskārusies ar tādu manipulāciju virkni, kuras *District Court of New York* (Ņujorkas apgabala tiesa) un pati Apelācijas padome ir kvalificējušas kā "krāpnieciskas",

“maldinošas” un “iebiedēšanas”, kuras ir veidojušas Amerikas Savienoto Valstu iestādēm sniegtie nepatiesie paziņojumi un vairākkārtēja vēršanās pie prasītājas esošajiem vai potenciālajiem klientiem, kā arī tiesvedības, ko Apelācijas padome ir kvalificējusi kā “ļaunprātīgi apgrūtinošas”.

35 Ņemot vērā šos apstākļus, ir jāpārbauda, vai Apelācijas padome ir pieļāvusi kļūdas, tai uz apstrīdētā lēmuma 28.–33. punktā izklāstīto motīvu pamata secinot, ka nav pamatotu neizmantošanas iemeslu Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

36 Prasītāja apstrīd katra no apstrīdētā lēmuma 28.–33. punktā Apelācijas padomes norādītajiem pieciem motīviem pamatotību. Tiesas sēdē *EUIPO*, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotu jautājumu, ir precizējis, ka no pirmā līdz trešajam (apstrīdētā lēmuma 28.–30. punkts) un piektais (apstrīdētā lēmuma 32. punkts) apstrīdētā lēmuma motīvs ir jāsaprot kā tādi, kas papildina tā ceturto motīvu (apstrīdētā lēmuma 31. punkts).

37 Šajā ziņā vispirms ir jāprecizē, ka apstrīdētajā lēmumā Apelācijas padome nav konstatējusi, ka prasītājas norādītajiem apstākļiem nebūtu pietiekami tiešas saistības ar apstrīdēto preču zīmi. Tomēr, atbildot uz *EUIPO* apsvērumu, ir jānorāda, ka, lai gan ir taisnība, ka prasītājas norādītā argumentācija ir balstīta uz apstākļiem, kas attiecas uz preču zīmēm “Commodore” kopumā, nevis konkrēti uz attiecīgo starptautisko reģistrāciju, šiem apstākļiem, bez šaubām, ir pietiekami tieša saistība ar pēdējo minēto reģistrāciju atbilstoši judikatūrā izmantotajam kritērijam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 8. jūnijs, *Kaane American International Tobacco/EUIPO – Global Tobacco* (“GOLD MOUNT”), T-294/16, nav publicēts, EU:T:2017:382, 41. punkts). Visas iepriekš 25.–32. punktā aprakstītās manipulācijas ir pietiekami tieši saistītas ar preču zīmēm “Commodore” kopumā un tātad arī ar starptautisko reģistrāciju attiecībā uz konkrētajām precēm un pakalpojumiem.

38 Turklāt netiek apstrīdēts, ka šīs manipulācijas ir norisinājušās ne vien neatkarīgi no prasītājas gribas iepriekš 18. punktā minētās judikatūras izpratnē, bet arī pret tās gribu.

39 Turpinot attiecībā uz motīviem, uz kuriem Apelācijas padome ir balstījusi apstrīdētā lēmuma strīdīgo daļu, ir jānorāda, pirmkārt, ka apstrīdētā lēmuma 28. punktā tā ir konstatējusi, ka “neatkarīgi no notiekošās tiesvedības [..]” prasītāja ir pierādījusi, ka attiecībā uz iepriekš 7. punktā minētajām precēm faktiska izmantošana nozīmīgajā laikposmā ir bijusi iespējama. Tomēr prasītāja neesot sniegusi nekādu paskaidrojumu par iemeslu, kāpēc šīs reģistrācijas kā Eiropas Savienības preču zīmes izmantošana ir bijusi iespējama attiecībā uz minētajām precēm, bet nav bijusi iespējama attiecībā uz konkrētajām precēm vai pakalpojumiem. Tādēļ tā esot pati pierādījusi, ka norādītais starptautiskās reģistrācijas neizmantošanas iemesls patiesībā nav kavējis faktisku izmantošanu.

40 Šajā ziņā ir jānorāda, ka tiesas sēdē *EUIPO* pats ir atzinis, ka tas vien, ka apstrīdētās preču zīmes faktiska izmantošana bija iespējama attiecībā uz noteiktām precēm, neizslēdz, ka varētu pastāvēt pamatoti iemesli tās neizmantošanai attiecībā uz citām precēm vai pakalpojumiem, bet tas uzskata, ka prasītāja nav paskaidrojusi, kāpēc šajā gadījumā ir bijusi šī atšķirība attiecībā uz pārējo preču un pakalpojumu izmantošanu.

41 Šajā ziņā ir jāuzsver, kā turklāt lietas dalībnieki ir vienojušies tiesas sēdē, ka faktiska izmantošana attiecībā uz noteiktām precēm un pakalpojumiem, kurus aptver apstrīdētā preču zīme, nedz tiesiski, nedz arī faktiski neizslēdz tās pašas preču zīmes pamatotu neizmantošanas iemeslu esamību saistībā ar citām ar to aptvertajām precēm vai pakalpojumiem. Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka faktiska izmantošana Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē ir jāpierāda attiecībā uz katru no preču vai pakalpojumu veidiem, kuri ir aptverti ar apstrīdēto preču zīmi un kuri var tikt aplūkoti neatkarīgi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 8. oktobris, *Lidl Stiftung*/ITSB – *A Colmeia do Minho* (“FAIRGLOBE”), T-300/12, nav publicēts, EU:T:2014:864, 47. punkts, un 2017. gada 28. jūnijs, *Tayto Group/EUIPO – MIP Metro* (“real”), T-287/15, nav publicēts, EU:T:2017:443, 67. punkts). Neviens apstāklis nedz šīs tiesību normas, nedz arī kādas citas Savienības tiesību normas formulējumā neliedz to, ka preču zīmes faktiska izmantošana var tikt pierādīta

attiecībā uz noteiktām ar to aptvertām precēm vai pakalpojumiem, kamēr šādas izmantošanas attiecībā uz citām precēm vai pakalpojumiem neesamība tiek attaisnota ar pamatotiem neizmantošanas iemesliem.

42 Turklāt Apelācijas padome nav ņēmusi vērā iepriekš 23.–31. punktā norādīto notikumu hronoloģiju. Kā prasītāja ir apstiprinājusi tiesas sēdē, licences līgums, kas ir ticis noslēgts ar *Manomio* un ar ko tikusi pierādīta starptautiskās reģistrācijas faktiska izmantošana attiecībā uz iepriekš 7. punktā minētajām precēm, bija noslēgts pirms īpašumtiesību nodošanas, kas raksturo visu iepriekš 25.–31. punktā aprakstīto manipulāciju uzsākšanas laika brīdi. Tādējādi atsaukšanās uz šīm manipulācijām kā uz pamatotiem neizmantošanas iemesliem, sākot no 2011. gada 7. novembra, nav pretrunā līdz šim datumam noslēgtu līgumu pastāvēšanai. Turklāt, kā ir atgādināts iepriekš 28. punktā, no lietas materiāliem izriet, ka *Manomio* pati ir pieņēmusi lēmumu pārtraukt maksājumu samaksu prasītājai, ņemot vērā šīs manipulācijas. Tādēļ šīs lietas apstākļos nav pretrunas starp to, ka prasītāja ir pierādījusi starptautiskās reģistrācijas faktisku izmantošanu attiecībā uz noteiktām precēm nozīmīgā laikposma sākumā, tomēr norādīdama, ka pastāv pamatoti citu preču un pakalpojumu neizmantošanas iemesli atlikušajā nozīmīgā laikposma daļā. Apstrīdētā lēmuma pirmo motīvu tādējādi skar gan kļūda tiesību piemērošanā, gan arī kļūda vērtējumā.

43 Otrkārt, Apelācijas padome, lai gan atzīstot, ka "grūtības, risinot sarunas par līgumu noslēgšanu ar trešām personām [..], varētu kavēt preču zīmes attīstību, izmantojot licences līgumus", ir uzskatījusi, ka prasītāja nav sniegusi pierādījumus vai pārliecinošus argumentus, kas pierādītu, ka šīs grūtības ir kavējušas pašu prasītāju izmantot konkrēto starptautisko reģistrāciju, "piemēram, pašai ražojot un pārdodot kādas no reģistrētajām precēm vai sniedzot kādus no reģistrētajiem pakalpojumiem, nevis atstājot to trešo personu ziņā" (apstrīdētā lēmuma 29. punkts).

44 Tomēr ir jākonstatē, kā tas ticis norādīts iepriekš 23. punktā, ka prasītājas saimniecisko darbību veido vienīgi intelektuālā īpašuma tiesību nodošana, noslēdzot licences līgumus, un ka tai pašai nav ražošanas vai pētniecības resursu. Tomēr, tieši atzīdama, ka prasītājas norādītie iemesli ir varējuši radīt šķēršļus licences līgumu noslēgšanā, Apelācijas padome iebilst, ka tā neesot sniegusi nevienu pierādījumu, kas apliecinātu, ka tā nav varējusi pati izmantot attiecīgo starptautisko reģistrāciju. Šādi rīkojoties, Apelācijas padome nav ievērojusi, ka prasītājas vienīgais darbības veids ir tieši licences līgumu noslēgšana. Tādējādi otrais apstrīdētā lēmuma motīvs nozīmē, ka prasītājai būtu bijusi būtiski jāgroza sava komercdarbības stratēģija, lai tai būtu iespējams izmantot starptautisko reģistrāciju, kļūstot par attiecīgo preču ražotāju vai pakalpojumu sniedzēju. Tomēr, kā ir pamatoti norādījusi prasītāja, tāda mēroga izmaiņas uzņēmuma stratēģijā, ņemot vērā iepriekš 19. punktā minēto judikatūru, ir atzīstamas par nesaprātīgām.

45 Treškārt, Apelācijas padome ir uzskatījusi, ka "neatkarīgi no tā, ka domstarpības [starp prasītāju un *Asiarim* un tās meitasuzņēmumiem] varēja neļaut noslēgt [ļoti izdevīgu] licences līgumu" ar *LMCA*, prasītāja nav pierādījusi, ka "šī tiesvedība būtu padarījusi neiespējamas visas sarunas ar citiem potenciāliem licenciātiem, it īpaši Eiropas Savienībā, nevis Amerikas Savienotajās Valstīs" (apstrīdētā lēmuma 30. punkts).

46 Šajā ziņā ir jāuzsver, no vienas puses, kā to ir norādījusi prasītāja, ka Apelācijas padome ir kļūdaini pieprasījusi prasītājai pierādīt, ka tās norādītie apstākļi ir padarījuši par "neiespējamām" visas sarunas ar citiem potenciāliem licenciātiem, jo atbilstoši iepriekš 18. punktā minētajai judikatūrai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai ir jābūt "neiespējamai vai nesaprātīgai". Tomēr Apelācijas padome nav pārbaudījusi, vai prasītājas sniegtā informācija pietiekami pierāda, ka, raugoties no prasītājas potenciālo partneru viedokļa un ņemot vērā lietas apstākļus, būtu bijis nesaprātīgi, ka šādas sarunas, neraugoties uz minētajiem apstākļiem, tiktu veiktas, lai noslēgtu licences līgumus.

47 No otras puses, Apelācijas padome nav ņēmusi vērā apstākli, ka iepriekš 25.–32. punktā aprakstītās manipulācijas ne vien ir liegušas noslēgt licences līgumu ar *LMCA*, bet arī esošais klients, tas ir, *Manomio*, ir nolēmis iesaldēt savu maksājumu samaksu tieši šo manipulāciju dēļ. Līdz ar to Apelācijas

padome, nepieļaujot kļūdu vērtējumā, nevarēja izvirzīt iebildumu, ka prasītāja neesot sniegusi pierādījumus attiecībā uz citiem licenciātiem, lai gan tā bija konstatējusi, ka pat esošais tirdzniecības partneris, tas ir, *Manomio*, bija pārtraucis maksāt savus maksājumus minēto manipulāciju dēļ un tam bija radies jautājums par tā partnerības ar prasītāju turpināšanu.

48 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 30. punktā veikto konstatējumu, saskaņā ar kuru prasītāja nav pierādījusi neiespējamību veikt sarunas ar potenciāliem licenciātiem “it īpaši Eiropas Savienībā, nevis Amerikas Savienotajās Valstīs”, ir pietiekami norādīt, no vienas puses, ka Apelācijas padome nav pietiekami izvērtējusi, vai prasītājas norādītie apstākļi, kas ir norisinājušies Amerikas Savienotajās Valstīs, ir radījuši sekas arī Savienības teritorijā. Šādi Apelācijas padome nav ņēmusi vērā nedz faktu, kas netiek apstrīdēts, ka *LMCA* ir vēlējusies iegūt ekskluzīvu pasaules mēroga licenci uz “Commodore” preču zīmēm, kas tātad – potenciāli – attiektos arī uz Eiropas Savienību, nedz arī to, ka *Asiarim* nepatiesie *SEC* sniegtie paziņojumi ir bijuši publiskoti un tieši pieejami tiešsaistē. No otras puses, Apelācijas padome arī nav ņēmusi vērā faktu, kas tāpat netiek apstrīdēts, ka daļa no šiem apstākļiem ir norisinājušies Savienības teritorijā. Iepriekš 25.–32. punktā aprakstītās manipulācijas attiecās uz visām “Commodore” preču zīmēm, ieskaitot šajā lietā aplūkojamo starptautisko reģistrāciju, un ir izraisījušas tiesvedības arī Savienībā, it īpaši saistībā ar minēto preču zīmju apķīlāšanu (skat. iepriekš 32. punktu).

49 No tā izriet, ka trešo Apelācijas padomes norādīto motīvu skar gan kļūda tiesību piemērošanā, gan arī kļūda vērtējumā.

50 Ceturtkārt, Apelācijas padome ir uzskatījusi, ka, lai gan tādas “krāpnieciskās un iebiedēšanas procesuālās stratēģijas” kā tās, ar kurām bija jāsakaras prasītājai, varēja “neapšaubāmi radīt nopietnu šķērsli parastai uzņēmējdarbības gaitai”, tās nevarot “jau pēc sava rakstura tikt uzskatītas par spēkā esošiem iemesliem, kuru dēļ [prasītāja] būtu iebiedēta un pārtrauktu savu komercdarbību, it īpaši tad, ja preču zīmes likumīgajiem īpašniekiem nav nekādu šaubu par savu tiesību spēkā esamību” (apstrīdētā lēmuma 31. punkts). No sniegtajiem tiesvedības dokumentiem izrietot, ka, ievērojot šo procesu ļaunprātīgi apgrūtinošo raksturu, prasītājai neesot varējušas būt nekādas nopietnas šaubas par savām īpašumtiesībām uz “Commodore” preču zīmēm.

51 Ceturtais Apelācijas padomes norādītais motīvs, ko *EUIPO* uzskata par galveno apstrīdētā lēmuma motīvu (skat. iepriekš 36. punktu), arī ir vairākos aspektos kļūdains.

52 Pretēji tam, ko ir norādījusi Apelācijas padome, runa bija nevis par to, vai prasītājai bija vai nebija šaubas par attiecīgo tiesvedību galīgo iznākumu, bet gan par to, lai noteiktu, vai trešajām personām, tas ir, prasītājas esošajiem un potenciālajiem klientiem, šajā ziņā varēja rasties šaubas, kuru dēļ tās atturētos no jebkādām komerciālām attiecībām ar prasītāju. Tomēr Apelācijas padome nav izvērtējusi, vai visas attiecīgās manipulācijas, kuras tā pati ir kvalificējusi kā “krāpnieciskas” un “iebiedēšanas”, trešo personu uztverē varēja radīt šaubas par starptautiskās reģistrācijas likumīgajām īpašumtiesībām, kas var radīt tāda rakstura šķērsli, kura dēļ to izmantošana būtu uzskatāma par nesaprātīgu iepriekš 18. punktā minētās judikatūras izpratnē. It īpaši Apelācijas padome šajā ziņā nav ņēmusi vērā ne visus lietas apstākļus, tostarp – nepatiesos paziņojumus, ko *Asiarim* ir veikusi *SCE*, kā arī faktu, ka tie ir tikuši publiskoti un ir bijuši tieši pieejami trešām personām tiešsaistē, ne arī *Asiarim* vairākkārtējo sazināšanos ar *Manomio* un *LMCA* nolūkā nepieļaut vai likt pārtraukt līgumiskās attiecības starp pēdējām minētajām un prasītāju.

53 *EUIPO* tomēr apgalvo, ka problēmas un komerciāli strīdi starp konkurentiem ir raksturīgi uzņēmuma pārvaldībai un pēc sava rakstura nevar būt uzskatāmi par šķērsli, kas šajā gadījumā padarītu licenču piešķiršanu par nesaprātīgu. Lai pamatotu šo argumentu, tas atsaucas uz 2015. gada 18. marta spriedumu “SMART WATER” (T-250/13, nav publicēts, EU:T:2015:160).

54 Tomēr šķēršļi, ar kuriem bija jāsaskaras prasītājai un kuri nav saistīti ar tās rīcību, nevar tikt kvalificēti kā vienkārši komerciāli strīdi. Pirmkārt, *Asiarim* un tās meitasuzņēmumu izmantotās stratēģijas gan *District Court of New York* (Ņujorkas apgabala tiesa), gan arī pati Apelācijas padome ir kvalificējušas kā “krāpnieciskas”, “maldinošas” un “iebiedēšanas”, un tas liecina, ka tās būtiski pārsniedz komercdarbības grūtības, ar ko saskaras uzņēmumi, veicot savu parasto darbību.

55 Apstrīdētā lēmuma 31. punktā Apelācijas padome ir tieši atzinusi, ka minētās stratēģijas varēja “neapšaubāmi radīt nopietnu šķērsli” prasītājas parastajā uzņēmējdarbības gaitā. Saskaņā ar iepriekš 19. punktā atgādināto judikatūru šķērslis, kas var “nopietni apdraudēt” atbilstošu apstrīdētās preču zīmes izmantošanu, ir pamatots neizmantošanas iemesls Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē. Tomēr Apelācijas padome nav paskaidrojusi, kā šķērslis, kuru tā pati ir kvalificējusi kā neapšaubāmi “nopietnu”, parastā uzņēmējdarbības gaitā varētu nopietni neapdraudēt atbilstošu apstrīdētās preču zīmes izmantošanu šīs judikatūras izpratnē.

56 Argumentu, ko *EUIPO* secina no 2015. gada 18. marta sprieduma “SMART WATER” (T-250/13, nav publicēts, EU:T:2015:160), nevar atbalstīt. Pirmkārt, lietā, kurā ticis pasludināts minētais spriedums, runa bija par tehniskām problēmām saistībā ar dzērienu ražošanu, kas veidoja attiecīgās preces, un tādēļ par komerciālām grūtībām, kuras ir radušās parastā uzņēmējdarbības gaitā. Otrkārt, protams, ir taisnība, kā to atgādina Vispārējā tiesa šī sprieduma 74. punktā, ka ar to, ka pret preču zīmi ir uzsākta atcelšanas procedūra, vien nepietiek, lai konstatētu pamatotu neizmantošanas iemeslu esamību Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē. Tomēr, kā tas ir prasīts iepriekš 18. punktā minētajā judikatūrā, šādu iemeslu esamība ir jānovērtē katrā konkrētā gadījumā, ņemot vērā visus lietas apstākļus. Kā ir norādīts iepriekš 25.–34. punktā, prasītājai bija jāpārvar ne tikai kāds viens strīds, kas varētu tikt uzskatīts par daļu no parastas uzņēmējdarbības gaitas, bet tāda krāpšanas un maldināšanas stratēģija, kura ietver vairākas dažāda rakstura manipulācijas, kuru Apelācijas padome nav ņēmusi vērā visā kopumā.

57 No tā izriet, ka arī ceturto motīvu skar kļūdas tiesību piemērošanā un vērtējumā.

58 Piektkārt, Apelācijas padome ir uzskatījusi, ka prasītāja neesot norādījusi, kā “strīds Amerikas Savienotajās Valstīs būtu varējis ietekmēt *FC Bayern München* Vācijā veiktu [starptautiskās reģistrācijas] izmantošanu” attiecībā uz precēm, kas ietilpst 25. klasē.

59 Šajā ziņā ir pietiekami konstatēt, ka iepriekš 25.–32. punktā aprakstītās manipulācijas, dažas no kurām ir veiktas Savienības teritorijā (skat. iepriekš 32. punktu), varēja ietekmēt starptautiskās reģistrācijas izmantošanu saistībā ar visām konkrētajām precēm un pakalpojumiem.

60 Katrā ziņā šīs tiesvedības ietvaros lietas dalībnieki ir vienisprātis par to, ka, ņemot vērā apstrīdēta lēmuma vispārīgo struktūru, šim minētā lēmuma motīvam ir ļoti pakārtots raksturs, jo tas neļauj noteikt, vai citi iemesli, ko prasītāja ir norādījusi, lai attaisnotu starptautiskās reģistrācijas neizmantošanu, ir vai nav uzskatāmi par pamatotiem iemesliem Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

61 No iepriekš minētā izriet, ka neviens no apstrīdētā lēmuma motīviem, aplūkojot tos kā atsevišķi, tā kopumā, neļauj pamatot šo lēmumu nedz tiesību, nedz arī faktu ziņā.

62 Visbeidzot, ir jānorāda, ka, runājot par laika aspektu, prasītājas norādītie neizmantošanas iemesli attiecas uz būtisku nozīmīgā laikposma daļu, tas ir, uz laiku no īpašumtiesību nodošanas 2011. gada 7. novembrī līdz nozīmīgā laikposma beigām 2014. gada 26. septembrī vai pat ilgāk. Lietas dalībnieki ir vienisprātis par to, ka Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 2. punkta (tagad Regulas 2017/1001 58. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 2. punkts) piemērošanas vajadzībām pietiek ar to, ka minētie iemesli attiecas uz nozīmīgā laikposma daļu, lai preču zīmes īpašnieks izvairītos no savu tiesību uz šo preču zīmi atcelšanas.

63 Šo interpretāciju apstiprina gan Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējums, gan arī tās pamatā esošais mērķis. Pirmkārt, jau no šīs tiesību normas formulējuma izriet, ka preču zīmes īpašnieka tiesības paziņo par atceltām, ja “nepārtrauktā piecu gadu laikā” minētā preču zīme nav faktiski izmantota Savienībā saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz ko tā ir reģistrēta, “un nav pamatotu iemeslu tās neizmantošanai”. Citiem vārdiem sakot, ja “nepārtrauktā” piecu gadu laikā nav nedz attiecīgās preču zīmes faktiskas izmantošanas, nedz arī pamatotu iemeslu tās neizmantošanai, īpašnieka tiesības tiek paziņotas par atceltām. Savukārt, ja preču zīme ir tikusi faktiski izmantota vai ja šādu izmantošanu ir kavējusi pamatotu iemeslu iestāšanās piecu gadu laikposma daļā, šis laikposms vairs nav “nepārtraukts” Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

64 Vispārējai tiesai jau ir bijusi iespēja norādīt, ka pietiek ar to, lai preču zīme tiktu faktiski izmantota nozīmīgā piecu gadu laikposma daļā, lai Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunktā un 2. punktā paredzētās sankcijas nebūtu piemērojamas (spriedums, 2011. gada 13. janvāris, *Park*/ITSB – *Bae* (“PINE TREE”), T-28/09, nav publicēts, EU:T:2011:7, 88. punkts).

65 Līdzīgi pietiek ar to, ka nozīmīgā laikposmā daļā pastāv pienācīgi preču zīmes neizmantošanas iemesli, lai tās īpašnieka tiesības uz šo preču zīmi netiktu atceltas. Pretēja interpretācija būtu pretrunā Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējumam, kurā nav paredzētas nošķirums starp Eiropas Savienības preču zīmes īpašniekiem, kuri ir faktiski izmantojuši savu preču zīmi, un tiem, kuriem šāda izmantošana nav bijusi iespējama pamatotu iemeslu dēļ.

66 Otrkārt, šo interpretāciju apstiprina Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta mērķis. Paredzot iespēju attaisnot Eiropas Savienības preču zīmes neizmantošanu ar pamatotiem iemesliem, Savienības likumdevējs ir vēlējies novērst, ka preču zīmes īpašnieka tiesības uz tā preču zīmi tiek atzītas par atceltām, ja tam objektīvi nav bijis iespējams faktiski izmantot šo preču zīmi tādu no tā gribas neatkarīgu iemeslu dēļ, kuri tātad attiecībā pret minēto īpašnieku ir uzskatāmi par ārējiem iemesliem.

67 Ja tiktu izvirzīta prasība, lai šādi iemesli attiektos uz visu attiecīgo piecu gadu laikposmu, tā radītu šī mērķa apdraudēšanas risku. Šādu iemeslu rašanās, pat ja tie ir pastāvējuši tikai nozīmīgā laikposma daļā, var nepieļaut vai vismaz aizkavēt preču zīmes faktisku izmantošanu laikā, kas pārsniedz laikposmu, kurā šie iemesli ir pastāvējuši. Tādējādi tas, ka notikumi, kuri var tikt kvalificēti kā “pamatoti iemesli” Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē, ir beigušies kādā konkrētā nozīmīgā laikposma brīdī, nenozīmē, ka preču zīmes īpašnieks būtu saprātīgi varējis nekavējoties atsākt tās faktisku izmantošanu.

68 Līdzīgi apstāklis, ka šādi notikumi ir radušies nevis nozīmīgā laikposma sākumā, bet gan vēlāk tā gaitā, neļauj atzīt preču zīmes īpašnieka tiesības par atceltām. Saskaņā ar iepriekš 64. punktā minēto judikatūru, ja īpašnieks vēlāk faktiski izmanto preču zīmi nozīmīgajā laikposmā, tā tiesības uz preču zīmi nevar tikt atzītas par atceltām. Tāds pats secinājums ir izdarāms gadījumā, ja, neraugoties uz īpašnieka gribu, tam nav bijis iespējams veikt šādu izmantošanu pamatotu iemeslu dēļ, kuri ir radušies vēlāk šī laikposma gaitā.

69 No visa iepriekš minētā izriet, ka izvirzītais “viens pamats” ir jāapmierina un, nepastāvot vajadzībai izvērtēt pārējos prasītājas izvirzītos iebildumus, šī iemesla dēļ apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, ciktāl Apelācijas padome ir noraidījusi prasītājas apelācijas sūdzību attiecībā uz starptautiskās reģistrācijas pamatotu neizmantošanas iemeslu esamību.

Par tiesāšanās izdevumiem

70 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā *EUIPO* spriedums ir nelabvēlīgs, tam ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

nospriež:

1) **Atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas ceturtās padomes 2016. gada 13. jūlija lēmumu lietā R 2585/2015-4 attiecībā uz atcelšanas procesu starp *Trademarkers NV* un *C=Holdings BV*, ciktāl Apelācijas padome ir noraidījusi *C=Holdings* apelācijas sūdzību attiecībā uz starptautiskās reģistrācijas, kuras īpašniece tā ir, pamatotu neizmantošanas iemeslu esamību**.

2) ***EUIPO* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Tomljenović Marcoulli Kornezov

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 13. decembrī.

[Paraksti]